

Maria Wrona

Bronisław Kuczyński

Rocznik Kolbuszowski 2, 167-168

1987

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Po przejściu na emeryturę Michał Czartoryski zajął się pisaniem wspomnień. W 1984 r. KAW w Rzeszowie wydał mały wycinek tych wspomnień jako książeczkę pt. „Słońce w herbie”. Rzec o Marii z Sienkiewiczów Siedmiogramowej” związanej z Kolbuszową nauczycielce, pracownicy Teatru Lalki i Aktora „Kacperek” w Rzeszowie. Czekał na druk o polskiej szkole w Alessano. Prof. mgr Michał Czartoryski dobrze służył swojej Ojczyźnie. Zmarł 21 października 1986 r, i spoczął na cmentarzu w Kolbuszowej.

(Halina Dudzińska)

BRONISŁAW KUCZYŃSKI

W dniu 8 maja 1977 roku z grona bibliotekarzy polskich odszedł na zawsze kolega Bronisław Kuczyński, dyrektor Biblioteki Publicznej Miasta i Gminy w Kolbuszowej.

Bronisław Kuczyński urodził się 3 marca 1926 r. w Dzikowcu w powiecie kolbuszowskim w rodzinie rolniczej. Szkołę powszechną ukończył w Dzikowcu i jako dorastający chłopiec pomagał rodzicom w prowadzeniu gospodarstwa. Posiadał uzdolnienia i zamiłowania humanistyczne i pragnął chodzić do szkoły średniej. Jednak przed II wojną światową nie miał ku temu warunków. Po wyzwoleniu naszego kraju Bronisław Kuczyński podjął naukę w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym dla Pracujących w Kolbuszowej, gdzie w r. 1950 złożył egzamin dojrzałości. Był wówczas również aktywnym członkiem dzikowieckiego Koła Związku Młodzieży Wiejskiej, silnej ideowo-politycznej organizacji młodych rolników. Zdobył w tej organizacji sympatię i uznanie w środowisku. Pisał też wówczas reportaże na bliskie Mu tematy. Jeden z nich pod tytułem: „Wieś rodzinna Dzikowiec” został w roku 1948 wydrukowany w czasopiśmie „Gromada”. W tym samym roku Bronisław Kuczyński uczestniczył jako delegat z Dzikowca i z powiatu kolbuszowskiego w Kongresie Zjednoczeniowym polskich organizacji młodzieżowych we Wrocławiu. Powstała tam jedna ogólnopolska organizacja — Związek Młodzieży Polskiej (ZMP). Bronisław Kuczyński pracował w jej szeregach do maja 1957, kiedy to

52. Bronisław Kuczyński.

został znowu przywrócony do życia Związek Młodzieży Wiejskiej. Wtedy wybrano Go przewodniczącym Zarządu Powiatowego ZMW i On uczynił dużo dla rozwoju tej organizacji w powiecie kolbuszowskim. Opiekował się również wtedy tutejszym Zespołem Sportowym. Po zawarciu związku małżeńskiego zamieszkał z żoną a później 2 synami w Weryni.

W r. 1962 powołano Bronisława Kuczyńskiego na stanowisko Kierownika Wydziału Kultury Powiatowej Rady Narodowej w Kolbuszowej. I w tej pracy odznaczył się inicjatywą w poszukiwaniu różnych form działalności kulturalnej. Współdziałał wtedy w umacnianiu utworzonego wcześniej Towarzystwa nad Zabytkami imienia Juliana Macieja Goslara i w zabiegach o przyznanie mu na lokal dla muzeum budynku byłej synagogi żydowskiej w Kolbuszowej. Pomagał w remoncie i adaptacji budynku dla celów muzealnych a także i w zbieraniu materiałów i wydawaniu biuletynów tego towarzystwa. Biuletyny zawierały i upowszechniały wiadomości z historii Kolbuszowej i jej regionu. Bronisław Kuczyński uczył się wówczas dalej. W 1971 r. skończył w Krakowie trzyletnie Studium Oświaty i Kultury Dorosłych, a w r. 1972 dwuletni kurs bibliotekarski. W tym samym roku objął kierownictwo Powiatowej i Miejskiej Biblioteki Publicznej w Kolbuszowej. Gdy zniesiono w Polsce powiaty został dyrektorem kolbuszowskiej Biblioteki Publicznej Miasta i Gminy. Tu zasłużył się znacznie doprowadzając do zakupu przez bibliotekę zajmowanego przez nią budynku przy ul. 1-go Maja i podejmując jego przebudowę i rozbudowę. Niestety nie doczekał ukończenia tej zaplanowanej i rozpoczętej inwestycji, tak potrzebnej dla Kolbuszowej i jej okolicy.

Bronisław Kuczyński posiadał w sobie dużo optymizmu, życzliwości dla ludzi, koleżeńskości i uczynności. Stwarzał dobrą atmosferę pracy w kierowanych przez siebie zakładach i szedł z pomocą każdemu potrzebującemu.

Jako członek PZPR pracował w Komisji Kultury i Radzie Społecznej Ośrodka Propagandy. Sumiennie wypełniał podejmowane obowiązki. Został za to odznaczony Medalem Tysiąclecia, Odznaką Zasłużony dla Województwa Rzeszowskiego i Odznaką Janka Krasickiego.

Nieubłagana śmierć zabrała go przedwcześnie, nie pozwalając mu dokończyć rozpoczętych prac i zdobyć dalsze uznanie, współobywateli. Ci co Go znali, zachowają Go w pamięci jako wzorowego pracownika, najlepszego kolegę i prawdziwie dobrego, szlachetnego człowieka.

(Maria Wrona)